

— Slijedeći molim, Hrvatska. Di si više, ulazi.

— Evo me, evo. Tu sam.

— Dobro, dobro, kćeri moja. Sjedi. Što te muči, slobodno ti reci.

— Toliko toga. Ne znam odakle početi, moj doktore.

— Ajde, ajde, opusti se. Što si tako blijeda i napeta. Ne trebaš se bojati. Pa jesi li ikada do sada bila u psihijatra?

— Da bila ikada. Idem poslije svake proslave, doktore moj. A hvala bogu u nas samo proslave uspijevaju i množe se kao gljive poslije kiše.

— Pa šta se to toliko slavi? Nove tvornice? Veće plaće? Radni uspjesi?

— Ma kakve plaće i tvornice. Pobjede. Pobjede. Sve jedna za drugom. Pobjeda do pobjede. Ratne pobjede. Mi imamo najveće bogatstvo, pobjedničku Hrvatsku vojsku i slavimo veličanstvene pobjede protiv morskog neprijatelja, velikosrpskog agresora, treće vojne sile u Europi.

— I stalno trideset godina slavite rat?

— Slavimo, slavimo, 30 godina slavimo. I rat je tako postao naše permanentno stanje. Jer, neprijatelj nikada ne spava. Otkrili smo ga, nije nam promakao ni kad se zamaskirao u vaterpoliste na splitskoj rivi.

— Dobro, dobro, ali ako slaviš trebala bi biti ozarena lica, sretna i nasmijana, vesela, a ne takva. Pogledaj kakva si. Blijeda, tužna i raščupana. Što je s tobom Hrvatska, što ti se događa?

— Samo ja znam muke moje. Pomozi mi doktore.

— Opiši mi svoje boli.

— Evo, jučer u Zadru naš je Predsjednik napustio obilježavanje veličanstvene akcije Maslenica. Izdao je zapovjed te povukao i pobjedničku Hrvatsku vojsku. No, ministri su ostali i slavili sa županom i gradonačelnikom. I di ću ja moj doture, na koju stranu, s Predsjednikom na jednu ili s premijerom i ministrima na drugu stranu? Vidiš li ti kolike su muke moje? Ostaje mi jedino da čupam kosu. Rastežu me čas na jednu, čas na drugu stranu.

— A zašto se Hrvatska vojska povukla?

— Pobjednička Hrvatska vojska se povukla pred nadirućim ustaškim snagama. Te su snage, njih čak 11, razvile crne zastave sa ustaškim pokličem „Za Dom Spremni“ i marširale Zadrom.

— Pa dobro, je li Hrvatska država dovršena ili nedovršena, ili slučajna? Ima li tu zakona? Smije li se veličati ustaštvo, nacizam i ZDS u 2021. godini?

— Ne bi smjelo. Čak je i Ustavni sud rekao da taj pozdrav veliča poredak koji je bio zasnovan na rasnoj mržnji.

— Ako je tako zašto nisu to ustaša pobacali u maricu i odveli, nego se pred njima mora povlačiti pobjednička vojska. Nije mi tu sve jasno.

— E moj doture. Kako ti nije jasno. Osnovo premijer komisiju koju vodi akademik i komisija zaključila: ZDS je protuustavan, ali ima izuzetaka kada se može koristiti.

— Jesam li ja dobro razumio. Protuustavno je, ali može!

— Eto vidiš moje muke šta mi rade, stalno me razapinju. Akademici ti imaju rješenje za sve probleme, oni su riznica znanja. To ti je isto kada je predsjednik Ustavnog suda rekao da novac nije imovina. I sada predsjednik Vlade maše zaključcima komisije kao da je ona iznad Ustava i zakona i kaže „imamo jedan ZDS iz Drugog svjetskog rata i drugi ZDS iz ovog. Onaj prvi osuđujemo, a ovaj drugi komemoriramo. Ja sam za komemoraciju a ne za provokaciju“.

— Znanost će, bar ova psihološka, teško moći protumačiti tvoje stanje. Pa kako ste tako zbunjeni i zamršeni uspjeli pobijediti treću silu u Europi?

— E, to ti je bila posebna taktika koju su smislili i na papir i film stavili čača i sin Brešan iz Šibenika. Naše žene kojima su muževi bili u JNA dolazile su pred garnizon i zvali ih: „Aleksa, vrati se doma, skuvala sam ti paštašutu“. Ako bi onaj pozvani otišao na paštašutu, mi ulazimo u garnizon, osvajamo ga i garnizon postaje vojarna. To ti se izučava na vojnim akademijama diljem svijeta. Ušlo je u udžbenike specijalnih operacija pod nazivom „Skuvala sam ti paštašutu“.

— Zviždi mi i upozorava sistem da smo preskočili važno pitanje. Hrvatska, kada si rođena?

— Di me sada i to pitaš, doktore, to se ne smije ni znati. Upisana sam da sam rođena 30. svibnja 1990. godine i to ti je Dan državnosti, moj službeni rođendan. Ali, da ti šapnem, to nije onaj pravi rođendan, rođena sam puno prije. Vidiš li sada kako mi je teško, ne smijem reći ni kada sam stvarno rođena.

— Ti moraš doktoru sve reći. Jer kako ću utvrditi tvoje psihološko stanje ako mi nešto kriješ?

— Dobro, ali pozivam se na liječničku tajnu. Ja sam ti rođena u partizanima, u Topuskom, da prostiš na Baniji, i to 9. svibnja 1944. godine.

— Malo glasnije, slabo te čujem pa mogu dati krivu dijagnozu. Malo glasnije, ne boj se.

— Dobro, ali i zidovi imaju uši. Ne daju mi slaviti moj pravi rođendan. Čak su i zgradu lječilišta u Topuskom, u kojoj sam rođena, minirali. Rekao bi prvi Predsjednik – Kao da je nikada nije ni bilo.

— Ali, zašto kriti istinu?

— Di ti živiš moj doture. Čini se meni da bi i tebi treba jedan psihijatar. Kako ćeš priznat da su partizani stvorili hrvatsku državu? Pa u partizanima su se zajedno borili Srbi i Hrvati, Bošnjaci i Slovenci, Crnogorci i Makedonci, a protiv ustaša, četnika i belogardejaca, Njemaca i Talijana. Ispalo bi da su i Srbi stvarali Hrvatsku, jer i oni su ginuli za hrvatsku Istru i Dalmaciju, Zadar i Rijeku.

— Ako misliš da to nije moguće, a kako se tada župan Ivo Žinić uselio u kuću Jovana Paspalja?

Ploče, 23. Siječnja 2021.

VEDRAN SRŠEN